

[Rahbek.]

ærede Indenrigsminister, at hindre en urimelig Prisstigning paa fast Ejendom, hvilket vi kan give vor Tilslutning til. Vi husker, hvordan det gik under og efter den sidste Krig, hvordan Ejendomspriserne blev jobbet op i en Højde, der havde meget lidt Forbindelse med Forrentningsevnen under normale Forhold. Følgen deraf blev, at det kun var muligt for de dygtigste af de unge at klare den Gældsbyrde, som blev Resultatet af denne Udvikling. Rigsdagen har ogsaa gentagende i Tiden, der er gaaet, beskæftiget sig med Lovforslag, som er en Følge af denne uheldige Udvikling. Lad mig bare nævne Navne som Henstands-, Akkord- og Saneringslovene, der er nogle af de vigtigste. Ingen ønsker, at en Gentagelse af dette skal finde Sted, og dertil kommer, at den Prisstigning, der for Tiden er nogen Tendens til, i alt Fald for Landbrugsejendomme Vedkommende, næppe har Aarsag i en Højkonjunktur, i alt Fald ikke paa længere Sigt, men derimod i en vis Pengerigelighed som en naturlig Følge af den Realisation af Værdier, der finder Sted i denne Tid, en Realisation, som ikke betyder, at Rentabiliteten bliver bedre — man maa vel sige tværtimod. Derfor vilde jeg betragte det som en Ulykke, om denne kunstige Pengerigelighed skulde medføre stærkt stigende Ejendomspriser i en Tid, hvor Fremtiden tegner sig saa usikkert, som Tilfældet er nu.

Jeg for mit Vedkommende er villig til at gaa med til ret drastiske Foranstaltninger for at hindre en Gentagelse af det, som skete under og efter den sidste Krig. Jeg kan derfor give Tilslutning til det, som er udtalt i Folketingsudvalgets Betænkning, Stk. 3, hvor der staar, at Udvalget har

„drøftet Spørgsmaalet om Foranstaltninger mod Afklædning af Landejendomme og økonomisk Spekulation i Forringelse af Ejendomme og er enig om at henstille til Indenrigsministeren at have Opmærksomheden henvendt paa Foranstaltninger herimod, bl. a. ved Henvendelse til de forskellige Pengeinstitutter om at føre fornødent Tilsyn med de pantsatte Ejendomme samt med Formaalene for nye Laans Optagelse.“

Jeg ved ikke, om den højtærede Minister har udtalt sig om det, men det vilde glæde mig meget, om den højtærede Indenrigsminister var enig i denne Udtalelse og kunde give Tilslutning dertil.

Medens jeg tror, at der i mit Parti er Enighed om de almindelige Udtalelser, jeg her har fremsat, kan det dog ikke nægtes,

at der er Betænkeligheder ved de Bestemmelser, der her foreslaas, og disse Betænkeligheder gælder særlig de unge, som er klar til at tage fat og ønsker at komme i Besiddelse af en Landejendom. Det er meget almindeligt, at de unge paa Landet ikke raader over ret megen Kapital. Naar de skal erhverve en Ejendom, en Virkeplads, maa de derfor have Hjælp, og en almindelig, eller jeg kan sige en ikke ualmindelig, Fremgangsmaade er det, naar man har en god Karl, som man er godt tilfreds med, at man da gaar ind med en Kautionsforpligtelse for ham, for at denne unge Mand, naar han har naaet en passende Alder og Dygtighed, kan komme i Besiddelse af en Ejendom. Det bliver gerne ordnet paa den Maade, at Kautionisterne faar Sikkerhed i Ejendommen. Det vil ikke kunne finde Sted, efter at dette Lovforslag er vedtaget, og man maa derfor forstaa, at de, som ikke er mindst interesserede i at give vor Ungdom de bedst mulige Fremtidsudsigter, med ikke saa ganske faa Betænkeligheder gaar med til de Lovforanstaltninger, som her er Tale om. Jeg vil imidlertid haabe, at den Hjælpssomhed, som hidtil har været at spore i Landbruget i saa Henseende, vil være til Stede, ogsaa efter at dette Lovforslag er vedtaget.

Mine Betænkeligheder bliver i øvrigt betydelig mindre derved, at Loven foreslaas tidsbegrænset til 30. Juni 1941, idet jeg gaar ud fra, at hvis det til den Tid skulde vise sig, at denne Begrænsning af Pantsætningsretten virker uheldigt, eller — hvad der vel heller ikke er helt udelukket —, at Loven til den Tid er overflødig, vil den højtærede Indenrigsminister og dette høje Ting være enige om ikke at forlænge Loven.

Enkeltheder i Forslaget skal jeg ikke komme ind paa, bl. a. af den Grund, at Lovforslaget har faaet en meget grundig Udvalgsbehandling i det andet høje Ting — saa vidt jeg kan se, er der ogsaa opnaaet væsentlige Forbedringer af Loven under Behandlingen i det andet høje Ting. Det er selvfølgelig den vigtigste Grund; det andet er jo en Biting, dette nemlig, at vi har haft saa kort Tid til at sætte os ind i de Ændringsforslag, der er vedtaget i det andet høje Ting, at man ikke har noget godt Grundlag for at udtale sig om Enkeltheder.

Jeg vil kun gøre opmærksom paa en enkelt Ting — noget rent sprogligt. Det kan godt være, at det er mig, der er forkert paa det, men saa er jeg villig til at lade mig retlede. Det forekommer mig, at Sproget i § 1, Stk. 3, ikke er saa klart, som det kunde være. Straks, da jeg saa Stk. 3, kunde